

тність, а лише мізерна частина студентів, що теж має негативний вплив. Звичайно є обов'язковим вивчення для усіх спеціальностей предмет «Економіка», але він ніяк не допомагає студентам в подальшому житті.

Зроблені соціальні опитування та опитування українців, виявили, що через недостатню обізнаність про фінансові установи, кожен другий заощаджує вдома, при цьому щоденно втрачаючи свої кошти. Теж не є втішачим те, що населення не може себе об'єктивно оцінити і більшість вважає, що їх фінансова грамотність висока.

«Фінансова грамотність» – одна із ключових компетентностей Нової української школи, і вона вже закладена в Закон «Про освіту». І попри те, що 1-й клас НУШ з'явився лише в 2018 році, а 12-й – аж у 2030-му, завдяки цьому курсу є напрацьовані матеріали для всіх класів і для всіх вікових груп. Адже робота в області розвитку фінансових можливостей громадян України повинна сформувати в людях розуміння власної відповідальності за особистий і сімейний фінансовий добробут, підвищити обізнаність громадян про фінансові інструменти, рівень їх знань і навичок в області особистих фінансів, а також ефективність складання і планування сімейного бюджету. Ця робота важлива у зв'язку з тим, що фінансова грамотність - це не просто необхідна життєва навичка, але і значимий компонент фінансово-економічної стабільності суспільства.

ПОТРЕБИ ЯК СУЧАСНА ОСНОВА МОТИВАЦІЇ

Смолянiнова К.І.

Науковий керівник – Гайденко С.М., канд. екон. наук, ст. викладач

Джерелом активності особистості є потреби, при цьому саме вони спонукають людину діяти певним чином і в певному напрямку. В сучасних умовах існує кілька визначень поняття «потреба»:

- це нестаток у чомусь об'єктивно необхідному для підтримки життєдіяльності та розвитку організму, особистості й соціальної групи;

- спрямованість на здійснення певних дій для підтримки життєдіяльності; глибинні неусвідомлені установки людини на самозбереження та забезпечення власної біологічної й соціальної цілісності;

- основні вирішальні сили активності індивіда у взаємодії з навколишнім світом;

- стан індивіда, викликаний випробовуванням ім нестатком в об'єктах, необхідних для його існування й розвитку та, який є джерелом його активності.

Людина відчуває потребу тоді, коли фізіологічно або психологіч-

но відчуває недолік чого-небудь. Потреби неможливо безпосередньо спостерігати або вимірювати. Про їхнє існування можна судити лише за поведінкою людей. Вони є мотивом до дії. Коли потреба відчувається людиною, вона спонукує в ньому стан спрямованості. Спонукування - це відчуття недоліку в чому-небудь, що має певну спрямованість. Воно є поведінковим проявом потреби й сконцентровано на досягненні мети. Коли людина досягає мети, його потреба виявляється вдоволеною, частково вдоволеною або незадоволеною. Такий тип поведінки представлено на рис. 1.

Ступінь задоволення поставленої мети впливає на поведінку людини в подібних обставинах. Люди прагнуть повторити поведінку, яке асоціюється в них із задоволенням потреби, і уникати поведінку, що асоціюється в них з недостатнім задоволенням.

Оскільки потреби викликають у людини прагнення до їхнього задоволення, то менеджери повинні створювати такі ситуації, при яких би люди відчували, що можуть задовольнити потреби за допомогою поведінки, що приводить до досягнення цілей організації. Оскільки процес задоволення потреб характеризує цілеспрямовану діяльність, вони є джерелом активності особистості. Суб'єктивно усвідомлюючи мету як потребу, людина переконується, що задовольнити останню можна лише за допомогою досягнення мети.

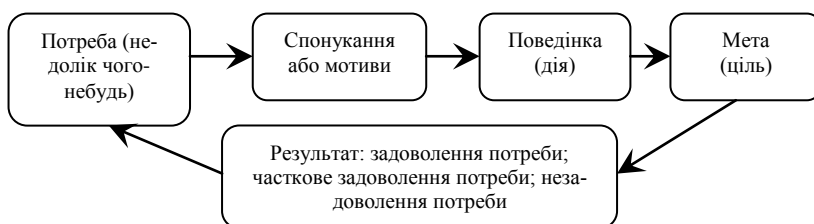

Рисунок 1 – Модель мотивації поведінки через потреби

Потреби проявляються в мотивах, потягах, бажаннях, які спонукують людину до діяльності. Потреби, як внутрішні психічні стани регулюють поведінку людини, визначають спрямованість його мислення, почуттів і волі. Задовольняючи потреби й досягаючи цілі, людина тим самим створює нові об'єкти, нові умови середовища, які породжують і нові потреби. Не тільки мислення, але й воля активізується потребами. Завдяки вольовому зусиллю, цілеспрямованості, наполегливості, завзятості людина переборює труднощі й перешкоди, які з'являються на шляху задоволення потреб.

Потреби можуть бути основними причинами певних психічних станів, переживань, почуттів людини. Залежно від того, задовольняються або не задовольняються потреби, людина переживає стан напруги або спокою, радості або горе, почуття задоволеності або незадоволеності. Важлива характеристика потреб людини полягає також у тому, що кожна з них здобуває конкретний зміст залежно від умов і способів її задоволення. Внутрішній стан потреби організму в чомусь сигналізує лише про необхідність змінити цей стан, тобто задовольнити організм. Що ж стосується конкретної потреби, то вона формується під впливом зовнішніх умов, тобто факторів, які обумовлюють необхідність змінити стан організму. Оскільки потреби людини характеризуються предметним змістом, обумовленим умовами життя, та будь-яка потреба є насамперед особливою формою відбиття умов життя: економічного стану, виховання особистості, традицій тощо. У поведінці людини та або інша потреба може проявлятися ситуативно, тобто тільки в конкретний момент, не відбиваючи тим самим якусь стійку структуру потреб. Після того як ця інформація отримана, тобто потреба задоволена, активність у подібних контактах знижується.

Таким чином, як система потреб, так і ситуативні потреби, виступаючи джерелом активності особистості, регулюють поведінку людини. Маючи деяку стійкість, стабільність, система потреб людини одночасно пластична: вона може мінятися під впливом соціальних умов або цілеспрямованого впливу - виховання.

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ БЕЗПЕКИ БАНКІВСЬКОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

Гарагама Т.В.

Науковий керівник – Волгіна Н.О., ст. викладач

Банківська система - це одна з найбільш важливих складових сучасної ринкової економіки, тому проблема забезпечення безпеки банківської діяльності є максимально актуальною. Сьогодні банківський сектор України займає достатньо “непоказне” місце у світі. Служба кредитних рейтингів Standard&Poore’s відносить його до групи високо - ризикових. Згідно з градацією ВІСРА (Banking Industry Country Risk Assessment) держави поділяються на групи за рівнем ризику в їх банківських системах, де 1 група - це країни з найменшим ризиком і 10, відповідно, - країни з найбільшим рівнем ризику. Окрім України до групи таких країн відносять: Азербайджан, Венесуелу, Ямаїку, Парагвай та Камбоджу.